

Taimi Metsien vaalija

Syvällä Kemijärven Honkakankaan metsissä, missä kuuset humisevat hiljaa ja jänikset jättävät lumelle kevyet jälkensä, asustan minä, Taimi. Olen Onnen peikko -sukuun kuuluva pieni mutta ponteva metsänhaltija. En ole suuri, tuskin puolimetriä korkea, mutta sydämeni on yhtä suuri kuin vanhin petäjä koko metsässä.

Olen metsäpeikko, syntynyt ja kasvanut sammalmättäiden keskellä Honkakankaan metsässä. Elämäntehtäväni on pitää metsät elinvoimaisina. Aamuisin kiipeän kakkärämäntyyn tarkkailemaan horisonttia, ettei metsän rauhaa häiritä. Jos joku erehtyy kaatamaan puun ilman lupaa tai jättää istuttamatta uuden, ilmestyn kuin tyhjästä – hiljaa, mutta määrätietoisesti, silmissään metsän syvä viisaus.

Olen uutera ja ahkera puurtaja. Pienellä, käppyräisellä kirveellä, jonka itse valmistin honkakäkkärästä ja kivistä, kaadan puita metsästä. Valinta on tarkkaa. Kaadan vanhimmat ja väsähtäneimmät puut, jotka jo kaipaavat lepoa. Jokaisen kaadetun puun tilalle istutan pienen taimen – joskus kuusen, joskus männyn, joskus koivun. "Puu elää, kun sitä kunnioittaa", tapaan sanoa. Joskus kaadan myös nuorempia puita, jos ne kasvavat liian tiheästi. Sillä tavalla muut puut kasvavat komeiksi petäjiksi.

Pakkasaamuna saatan pakata rekeeni sylillisen halkoja ja pienen nytyin, jossa on vastaveistettyjä puukauhoja ja kaarnalautasia. Silloin suuntaan Ämmänvaaralle, missä suvun vanhin peikko, Ämmä, asustelee suuren kallion kolossa. Ämmä on jo ainakin 8000 vuoden ikäinen kaikille Onnen peikoille rakas äiti tai isoäiti. Vaikka hän edelleen kulkee omin jaloin, on polttopuiden hakeminen ja työkalujen veistäminen käynyt hänelle jo raskaaksi.

Ämmällä on parhaat tarinat. Ämmän tarinat ulottuivat aikaan ennen Kemijärveä. Aikaan, jolloin jää oli juuri väistynyt ja ensimmäiset varvut nousivat sulavaan maahan. Kuuntelen noita tarinoita silmät suurina, istuen Ämmäniemen kodassa, kun tuli rätisee ja lieskojen muodostamat varjot leikkivät kiviseinillä.

"Sinussa on vanhan metsän henki, Taimi," Ämmä sanoo usein. "Jos minä olen muisti, niin sinä olet toivo." Hymyilen ja tarjoan Ämmälle kaarnalautasen, jonka olen koristellut katajanmarjoilla ja sammalin. "Metsä pitää meidät hengissä. Minä pidän metsää hengissä."

Sellaista on elämäni. Olen metsän ja peikkosuvun välinen silta – pieni mutta vankka, lempeä mutta päättäväinen. Honkakankaan metsissä kasvaa taas uusia puita, linnut laulavat keväällä, ja Ämmänvaaralla palavat taas tulet. Ja kun joku yrittää salaa hakata metsää, tuuli kuiskaa varoittavasti, ja pian saatat nähdä pienen hahmon seisomassa kakkäräpuun alla, pieni kirves vyöllään ja pilke silmissään.

Taimi – metsän sydän, Onnen peikko.

